

درستایش کردار نیک

درست هستیم، اما متأسفانه بازتاب آن را در عمل چندان مشاهده نمی‌کنیم. در نتیجه موعظه‌های ما راه به جایی نمی‌برد، زیرا عامل تعیین کننده در این مورد چگونگی رفتار ماست. برای بیشتر روشن شدن این موضوع به ذکر موارد ملموسی می‌پردازم که همه ما در زندگی روزمره خود کم و بیش با آنها روبه رو می‌شویم.

یکی از مشکلات اساسی که همه ما درگیر آن هستیم و باعث تلف شدن درصد قابل ملاحظه‌ای از انرژی جامعه می‌شود مسئله ترافیک است. بدون شک رشد جمعیت و افزایش تعداد وسایل نقلیه نقش مؤثری در ایجاد این مشکل دارد.

این یک مسئله جهانی است که کم و بیش در همه جا وجود دارد، اما کمتر جایی را می‌توان یافت که ترافیکی مانند کشور ما داشته باشد. آمار منتشر شده نیز حاکی از آن است که کشور ما به لحاظ تلفات جاده‌ای اگر مقام اول را در جهان نداشته باشد، یکی از رکورد داران محسوب می‌شود. آیا علت این امر غیر از آن است که احترام به حقوق دیگران و رعایت قوانین و مقررات را به درستی به ما یاد

نقش مدرسه در آموختن رفتار درست به شاگردان اگر مهم‌تر از آموزش مطالب درسی نباشد، به هیچ وجه کمتر از آن نیست. به همین دلیل است که نهاد مربوطه وزارت آموزش و پرورش نامیده می‌شود. اکنون که اهمیت نقش نیروی انسانی در توسعه کشورها بیش از پیش نمایان شده است، در برخی کشورها در سال‌های اول تحصیلی بیش از اینکه به آموزش مطالب درسی بپردازند، به کودکان یاد می‌دهند چگونه با یکدیگر تعامل داشته باشند، به حقوق هم احترام بگذارند، نسبت به محیط زیست اطراف و اجتماع خود رفتار مسئولانه داشته باشند، و بکوشند تا با همکاری یکدیگر و رعایت اصول و قوانین اجتماعی، زندگی را برای خود و افراد دیگر راحت‌تر و دلپذیرتر سازند.

بدیهی است که این امر مورد توجه مسئولان کشور ما نیز هست و یکی از دغدغه‌های اصلی آن‌ها را تشکیل می‌دهد، به ویژه اینکه نام جمهوری اسلامی ضرورت توجه به اصول اخلاقی و رفتار شایسته را دو چندان می‌سازد. با این همه، گرچه همگی ما طبق گفته‌هایمان منبع رفتار نیکو و

بزرگم‌سراسر به گفتار نیست دو صد گفته چون نیمم کردار نیست فردوسی

که وظیفه تربیت نسل جوان را به عهده دارند نباید دست کم به اندازه چگونه تست زدن برای موفقیت در امتحان بر این مسئله مهم تأکید کنند؟ و سرانجام، مورد دیگری که اغلب شاهد آن هستیم تلاشی است که افراد به جای صرف کردن در جهت همکاری برای به ثمر رساندن کارها به بهترین وجه، در جهت تخریب یکدیگر به عمل می‌آورند. در بسیاری از جلساتی که برای مشاوره و گفت و گو در جهت بهتر انجام شدن کارها تشکیل می‌شود، شاهد نبرد دو گروه متخصص هستیم که می‌خواهند با نادیده گرفتن یا پایمال کردن تلاش گروه مقابل کار خود را به پیش ببرند.

آیا وقت آن نرسیده است که با اولویت دادن به منافع جمعی به جای منافع فردی، در نظر گرفتن ضابطه به جای رابطه در استفاده از استعداد های موجود، و سیاست عمل به جای حرف کارها را به درستی مدیریت کنیم و از امکانات فراوان موجود به درستی بهره بگیریم؟ و آیا نباید به همان اندازه که نگران نمره‌های خوب و قبول شدن فرزندانمان در دانشگاه هستیم، رفتار اجتماعی درست و شایسته آن‌ها نیز یکی از دل‌مشغولی‌های ما را تشکیل دهد؟

نداده‌اند؟ هرگز فراموش نمی‌کنم که یکی از استادان بسیار فعال و سرزنده، که ادامه فعالیت علمی‌اش می‌توانست سود فراوانی برای کشور داشته باشد، بر اثر برخورد با موتور سواری که در خیابان یک طرفه در خلاف جهت حرکت می‌کرد دچار عارضه مغزی شد و سال‌هاست که زندگی گیاهی دارد. متأسفانه تعداد این موارد بسیار است و همه ما می‌توانیم تعدادی از آن‌ها را نام ببریم. آیا متوجه هستیم که این رفتار غیر مسئولانه چه هزینه سنگینی را به کشور تحمیل و ما را از چه نیروهای ارزشمندی محروم می‌کند؟

مورد بارز دیگر منظره‌های ناخوشایند انبوه زباله‌هایی است که همگی ما در دامن طبیعت و نقاط سرسبز کشور شاهد آن هستیم. این موضوع به ویژه در شمال کشور که مهم‌ترین قطب گردشگری به شمار می‌آید از همه جا ملموس‌تر است. در کجا باید به افراد آموخت که طبیعت کشور یکی از گرانبهاترین سرمایه‌های ملی همه ماست و حفظ و حراست از آن اگر از حفاظت از دارایی‌های ما مهم‌تر نباشد، به هیچ وجه کم‌اهمیت‌تر نیست؟ آیا کسانی